

Gerard van Gemert
 Doodschop
 © 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
 Omslagfoto: Whitley Obobaifo
 Model omslag: Owen van der Winden
 Omslagontwerp: Studio Clavis
 Trefw.: voetbal, misdaad
 NUR 283/284
 ISBN 978 90 448 4447 4
 D/2022/4124/043
 Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl

‘Heb je getekend?’

Storm knikte. ‘Voor vier jaar. Net zo lang als jij, toch?’

‘Ja.’ Stijn dacht er weer aan dat hij had kunnen kiezen tussen een vier- en een vijfjarig contract. Giovanni, Stijns zaakwaarnemer, had een vierjarig contract beter gevonden. Vooral omdat Stijn pas zestien was en er in die vier jaar van alles kon gebeuren.

‘Zit je morgen al bij de selectie?’ vroeg Stijn.

‘Nee, joh.’ Storm lachte. ‘Ik heb nog niet één keer met het eerste meegetraind. En ik heb de afgelopen weken alleen maar op amateurniveau getraind en gespeeld. Het duurt nog wel een paar weken voor ik dit niveau weer aankan.’

Stijn Wouters en Storm Brouwer zaten in een kantoortje van het Bockenfield Stadium van Petchwood United te wachten op de gebroeders Johnson. Daar zouden ze horen wat hun opdracht zou zijn. De twee vrienden hadden zich laten strikken om mee te werken aan het bestrijden van de misdaad over de hele wereld. Hun voetbalcarrière moest als dekmantel dienen.

‘Tegen wie spelen jullie vanmiddag?’ vroeg Storm.

Stijn keek op zijn horloge. ‘We vertrekken over een uur met de bus naar Dunntown. Daar spelen we tegen Dunntown Rangers. Die zijn vorig seizoen onderin geëindigd, dus die moeten we kunnen verslaan.’

Storm trok zijn wenkbrauwen omhoog. ‘Hoor ik daar onderschatting?’

Stijn glimlachte. ‘United heeft daar vorig jaar gelijkgespeeld.’

En de tegenstander onderschatten doe ik nooit, Storm, dat weet je.'

Natuurlijk wist Storm dat. De twee vrienden kenden elkaar door en door. Vanaf hun derde hadden ze naast elkaar gewoond en samen gespeeld en gevoetbald. Ook hun voetbalcarrière hadden ze samen uitgebouwd. Van hun cluppie FC Rapitas waren ze naar de jeugd van profclub Kick '69 gegaan. Daar hadden ze de hele jeugdopleiding doorlopen en hun debuut in het eerste gemaakt, om niet veel later ook voor het eerst hun opwachting te maken in Oranje. In de zomer waren ze zelfs wereldkampioen geworden en had de hele wereld mee kunnen genieten van de sensatie van de twee jonge voetballers.

'Wat was nou eigenlijk de reden dat je toch weer een contract getekend hebt?' vroeg Stijn.

Storm richtte zijn ogen nadenkend op het plafond. Daarna keek hij Stijn aan. 'Jij.'

'Ik?' Stijn keek niet-begrijpend.

'Ja.' Storm leek naar de juiste woorden te zoeken. 'Weet je, Stijnie, ik had er niet bij stilgestaan dat onze voetbalcarrières vooral zo leuk waren omdat we ze samen beleefden. Ik had niet door dat ik er veel meer lol in had dan ik dacht.'

Stijn kreeg een warm gevoel vanbinnen. Hij had het de afgelopen maanden net zo aangevoeld toen hij alleen in Petchwood verbleef nadat hij door United was gekocht. 'Maar jij vond al dat gedoe rond het voetbal toch onzin? Dat was voor jou de belangrijkste reden om ermee te stoppen. We konden samen naar Real Madrid. Ik ben daar niet naartoe gegaan omdat ik dan alleen moest.'

'Vind je het gek? De hele wereld praatte over Stijn Wouters en Storm Brouwer. Je kon de televisie niet aanzetten of iemand

had een mening over ons.' Storm zette een hoog stemmetje op. 'Die jongens zijn veel te jong om bij Oranje te spelen. Die jongens kunnen de druk niet aan. Die jongens moeten eerst maar eens bewijzen dat ze goed genoeg zijn. Noem maar op.'

Stijn grinnikte.

'En achteraf ...' ging Storm verder. 'Nadat we wereldkampioen geworden waren en wij bepalend waren geweest, beweerden dezelfde mensen precies het omgekeerde. Dat slaat toch nergens op?'

'Klopt,' vond Stijn.

'Nou, dus toen Jack mij die aanbieding deed, kon ik niet weigeren. En hoewel we bij rivaliserende clubs spelen, kunnen we toch veel samenwerken. Dat laatste gaf de doorslag.'

Stijn was er blij om. Die eerste maanden bij Petchwood United had hij vaak aan Storm gedacht. Aan de lol die ze samen altijd gehad hadden en de steun die ze elkaar gegeven hadden als een van de twee het even moeilijk had.

De deur zwaaide open. 'Goedemiddag.' Jack Johnson kwam als eerste binnen. De eigenaar van Petchwood Spurs was een opvallende verschijning met zijn halflange grijze haren. 'Kijk, de mannen zitten al klaar.'

'Ik moet over een uur met de bus mee.' Stijn vond het handig om dat meteen aan te geven. David Brent, zijn trainer, hield niet van laatkomers.

'Goed om te weten,' zei Jack. 'Als ik er nou voor zorg dat jij een paar minuutjes te laat komt, dan sta je niet in de basis en is de kans op puntverlies van Petchwood United weer iets groter.' Hij knipoogde.

'Helemaal niet.' Achter Jack kwam Brett Johnson het kantoor

binnen. ‘Bemoei jij je nou maar met je eigen cluppie. Die kunnen de aandacht van hun grote leider goed gebruiken na de klap van vorige week.’

Jack schoof een stoel naar achteren. ‘Hoe vaak moet ik nog horen dat de Spurs van United verloren hebben?’

‘Iedere dag,’ antwoordde Brett. ‘Om precies te zijn: tot de volgende wedstrijd tussen de Spurs en United.’

Stijn keek Storm aan en schudde glimlachend zijn hoofd. Zo ging het altijd als de twee broers samen waren. Jack was eigenaar van Petchwood Spurs, waar Storm voor ging spelen, en Brett van Petchwood United, waar Stijn voor voetbalde. Grotere aartsrivalen leken er niet te zijn. United was de grotere club. Zij waren het vaakst kampioen geworden en hadden zelfs al de Champions League gewonnen. De Spurs waren minder succesvol, maar waren vorig seizoen wel verrassend kampioen geworden. United had wel de FA Cup gewonnen, waardoor de twee aartsrivalen vorige week tegenover elkaar hadden gestaan in de strijd om het Community Shield. United had die wedstrijd met 4-3 gewonnen, mede door twee doelpunten van Stijn.

‘Lekker dan,’ reageerde Jack. ‘We komen elkaar pas in november weer voor het eerst tegen.’

‘Heerlijk.’ Brett ging naast Stijn zitten. ‘En? Ga je er vanmiddag weer een paar in knallen, Stijn?’

‘Ik hoop het,’ antwoordde Stijn bescheiden.

‘Mooi.’ Brett legde zijn hand op de schouder van Stijn. ‘In de eerste wedstrijd van het seizoen moet je meteen laten zien wie de baas is in deze competitie.’

Jack snoof. ‘Wat hebben jullie vorig jaar eigenlijk gedaan in Dunntown?’

Brett kneep zijn ogen half dicht. ‘Wat was het ook alweer?’

‘0-0,’ zei Stijn. David, de trainer van United, had het in de wedstrijdbespreking aangehaald.

‘O ja.’ Brett fronste. ‘Goed, jongens, dat is nu niet belangrijk. We moeten opschieten, want Stijn moet zo met de bus mee. Trap jij af, Jack?’

Jack schraapte zijn keel. ‘We zitten al weken, zo niet maanden, met een probleem dat we niet opgelost krijgen. En daar hebben we jullie hulp bij nodig.’

‘Want jullie denken dat wij het wel even snel kunnen oplossen.’ Stijn voelde meteen de druk toenemen.

‘Eerst even luisteren, Stijnie,’ zei Storm. ‘Wij zijn natuurlijk niet de minsten.’

Stijn zuchtte. Hij hield er niet van als de verwachtingen hoog waren en mensen ervan uitgingen dat hij dat klusje wel even zou klaren. Maar hij wist ook dat Storm juist het tegenovergestelde was. Hoe groter de uitdaging, hoe leuker hij het vond.

‘Precies.’ Jack liep om de tafel heen. ‘Laat mij het eerst maar even uitleggen.’ Bij de twee jongens bleef hij staan.

Stijn en Storm hadden een deal gemaakt met de twee broers. Jack en Brett deden zich voor als leiders van een criminele organisatie die Petchwood terroriseerde. In werkelijkheid ondersteunden ze Interpol met het oplossen van internationale misdaden. Doordat hun voetbalclubs over de hele wereld reisden, hadden ze de twee vrienden gevraagd om hen daarbij te helpen. Criminelen zouden voetballers niet zo gauw zien als medewerkers van een organisatie als Interpol. En al helemaal niet als die voetballers amper zestien jaar oud waren.

Voor Stijn was het vooral aantrekkelijk omdat hij zo weer

met Storm samen kon zijn en werken. Het mooiste was natuurlijk geweest als zijn boezemvriend ook bij United was komen voetballen, maar op deze manier vond hij het ook prima. Al wist hij nog niet helemaal hoe de broers dat zagen. United en Spurs speelden namelijk nooit op dezelfde plek, behalve als ze tegen elkaar speelden.

‘Er wordt deze week iets kostbaars over de grens gesmokkeld,’ ging Jack verder. ‘En we hebben aanwijzingen dat iemand uit de omgeving van Petchwood United daar iets mee te maken heeft.’

‘Iemand?’ vroeg Stijn.

‘Ja, het lijkt erop dat iemand binnen onze club eraan meewerkt. Jullie hebben oefenwedstrijden gespeeld in steden waar al smokkelwaar is opgedoken, waarschijnlijk als proef voor de grote klap.’

‘Zoals?’ vroeg Storm.

‘Sieraden die aan het begin van het jaar zijn buitgemaakt bij een brute roof, zijn daar teruggevonden.’ Brett nam het van Jack over. ‘En Interpol vermoedt dat dat een actie was om hen op het verkeerde been te zetten. We denken dat de buit waar het echt om gaat, nog vervoerd moet worden. Er zijn aanwijzingen dat dat deel naar Slowakije getransporteerd wordt.’

‘Duurdere sieraden,’ gokte Stijn.

‘Het kan ook dat het iets anders is dat daarnaartoe gesmokkeld wordt,’ antwoordde Jack.

Petchwood United speelde woensdag de terugwedstrijd tegen Spartak Sloviski in de strijd om een plek in de groeifase van de Champions League. De thuiswedstrijd was op 1-1 geëindigd, waardoor er werk aan de winkel was voor de geel-blauwen.

‘En jullie denken dat het iemand is die bij Petchwood United

voetbalt?’ Aan de toon in Storms stem was te horen dat hij dat maar raar vond. ‘Die jongens verdienen een fortuin en gaan dan als bijverdienste loopjongen spelen voor een paar boeven? Dat geloof ik niet.’

Brett schoof zijn stoel naar achteren en ging staan. ‘Vergis je niet, Storm. Je wilt niet weten hoeveel rijke mensen op een oneerlijke manier nog rijker proberen te worden. Rijkdom kan een verslaving zijn.’

‘Denk maar aan al die voetballers die belasting proberen te ontduiken,’ zei Stijn.

Jack stak zijn hand in de lucht om de aandacht te vragen. ‘Het hoeft niet per se een voetballer te zijn, hè, jongens. Het kan ook iemand van de staf of andere begeleiding zijn. Of misschien wel iemand die iets meegeeft zonder dat diegene die het meeneemt dat zelf weet.’

Stijn snoof. ‘Hoe kan dat nou? Dat merk je toch?’

‘O ja?’ vroeg Brett. ‘Wie poetst jouw schoenen?’

‘William.’ Stijn snapte meteen wat Brett bedoelde.

‘En wat als William ergens in jouw schoenen een paar heel kleine diamantjes verstoppt?’ vroeg Brett.

Stijn dacht aan het goudeerlijke gezicht van de materiaalman van Petchwood United. ‘Zou kunnen,’ zei hij zacht.

‘Precies.’ Brett ging achter Stijn staan en legde zijn handen op diens schouders. ‘Dus, jongens, we hebben niet veel. Het enige wat Interpol bijna zeker weet, is dat er iets naar Oost-Europa gesmokkeld wordt tijdens jullie reis naar Slowakije.’

‘Jullie?’ vroeg Storm. ‘Ik moet trainen om zo snel mogelijk fit te worden. Dus ik kan niet mee.’

‘O jawel,’ reageerde Jack op de opmerking van Storm. ‘Jij reist

met ons mee. Brett en ik gaan ook naar Bratislava en we doen net of we daar jouw deal rondmaken. Deze week sluit de transfermarkt, dus we hebben haast.'

'Maar Storm komt van FC Raptas.' Stijn snapte het niet. 'Jullie gaan toch niet in onderhandeling met een amateurclub?'

'We hoeven niet meer in onderhandeling,' zei Jack. 'Maar we maken wel een paar miljoen euro over naar Kick '69. Niet zo veel als United overgemaakt heeft voor jou, natuurlijk.'

'Logisch.' Stijn keek met een schuin oog naar Storm.

Jack legde het verder uit. 'Het zou natuurlijk raar zijn als Storm zijn contract inlevert om bij amateurs verder te voetballen en vervolgens een paar maanden later toch gratis overstapt naar de Premier League. Als dat zou kunnen, zou elke speler met een contract met dat trucje gratis de deur uit kunnen lopen. Zo makkelijk kom je natuurlijk niet onder je contract uit.'

Stijn snapte het. Als dat mogelijk was, zou iedereen die een transfer wilde het doen.

'Hoeveel is er eigenlijk voor mij betaald?' Storm was blijkbaar toch wel nieuwsgierig.

'Veertig miljoen.'

'*Holy moly.*' Storm sloeg zijn hand voor zijn mond. 'Wat een bedrag. En hoeveel heeft United voor jou betaald?'

'Zeventig miljoen,' antwoordde Stijn droog. 'Bijna twee keer zoveel.' Hij zag dat Storm naar woorden zocht om het verschil te verklaren. Dat duurde net te lang, want de deur van het kantoortje ging open.

'Stijn, meekomen. De bus vertrekt.' Leon Matthews, de teammanager, stond hijgend in de deuropening.

'Zeg maar dat het mijn schuld is,' zei Brett meteen.

Jack sloeg met zijn rechtervuist in zijn linkerhand. 'Het was me bijna gelukt om Stijn de wedstrijd tegen de Rangers te laten missen.'

Stijn hoorde het niet eens. Hij rende achter Leon aan door de catacomben van het Bockenfield Stadium. Van de anderen had Stijn al begrepen dat David de bus gewoon op tijd liet vertrekken. Of iedereen er nou in zat of niet.